

mindörökké. Minden szomorúságomban te vidítasz fel ünnepi terített asztaloddal. És hol is volna jó sora az én lelkemnek, ha nem tebenned, életem Istene?”

Szent Teréz:

„Semmitől ne félj, semmi meg ne rettentsen.

Minden elmúlik. Egyedül Isten marad ugyanaz.

A türelem mindent elér. „Ha Isten a tiéd, semmid nem hiányzik: Isten egyedül elég!”

A cikk írója: **Marton Janka**, az ELTE tanítóképző karán vizuális nevelés szakon művészettörténet tárgyban diplomázott Krisztus-ábrázolásokból. Eddig rövid írásai jelentek meg az [AQUILA Magazin](#)ban és a [Túllépés](#) korábbi számaiban. 20 éve az AQUILA közösség tagja.

Szeibert Márton

Mit ad Isten?

Egy rövid történetet szeretnék megosztani, ami valójában még nem ért véget, de igazság szerint nem is maga a történet a lényeg, hanem az, hogy észrevegyük, mit ad Isten...

A munkahelyemen egy feladatnak éppen olyan fázisában voltam, ami elkeseredésre adhatott volna okot: sok munka, aminek nem látni a végét, és egyelőre sikerek helyett leginkább kudarcok, így tudnám röviden jellemezni. Így mentem hazafelé a kocsimmal, amikor egy álló autósor végére beálltam, de a mögöttem levő autó nem vette észre, hogy áll a sor, későn kezdett fékezni, és hátulról belém jött, annyira, hogy nekinyomott az előttem levő kocsinak is. Ez már 3 hete volt, a kocsi azóta szervizben van, és remélem, hogy a biztosító a teljes árat fedezni fogja. Ezen a héten pedig ismét előjött a szokásos derékfájásom, de ez alka-

lommal a jobb lábam zsibbadni is kezdett, és enyhe bénulásos jeleket is mutat. Az MR felvétel alapján porckorongsérvem van, ami több okra vezethető vissza, többek között arra, hogy egész iskolai, egyetemi éveim alatt görbén ültem, rossz pozícióban tanultam, gépeztem... lényeg a lényeg, hogy a gerinc lumbális szakasza, aminek szépen homorúnak kellene lennie, nálam már szinte kiegyenesedett, és így a keresztcsont vonala élesen megtörik az L5-ös csigolyához képest. Tulajdonképpen ez sem tragédia, vannak rá megoldások, bár életem végéig figyelni kell rá, és napi szinten tornákkal megakadályozni, hogy újabb sérvet kapjak. Ezek együtt így mind kicsit bosszantóak voltak, főleg hogy teljesen más terveim voltak, pl. éppen egy kis faház építésén dolgoztam, amit így nehezebb lesz befejezni. Azonban a kétségbeesésnek, depresszióknak, félelemnek a nyomát sem tapasztaltam magamon, és tudom, hogy azért nem, mert már nagyon mélyen él bennem, hogy ez a világ elmúlik, és a legfontosabb nem ide köt engem. Az egyetlen kötelék, ami igazán fontos számomra az az Istennek tett fogadalmam, hogy a Sasokkal együtt haladok Felé. Ennek a Sas lelkiületnek köszönhető, hogy amikor a mai napon elmentem a szentmisére, és ránéztem Krisztus keresztjére, nagyon mélyen megdöbbsentem, nagyon nagy hála gyúlt a szívemben, mert Isten végtelen örömet és boldogságot sugárzott belém, és eszembe juttatta, hogy mennyire szeret engem, és ismét megéltem, hogy milyen jó ebben a szeretetben úszni. Uram, ha ilyen tapasztalat követi a földi szenvedéseket, akkor ne csak a porckorongom, hanem az egész derekam szakadjon ketté, és emelj fel magadhoz! Köszönöm ezt az életet, ezt a lehetőséget, ezeket a tanításokat, az igazi Sas létet! Remélem, hogy aki ezeket a sorokat elolvassa, valamit megérez abból az isteni szeretetből, ami folyamatosan árad felénk! A bajokat magunknak okoztuk, a szeretet viszont Istentől jön.

A cikk írója: Szeibert Márton mechatronikai mérnök, az AQUILA Párt tagja, aki 10 éve végez önkéntes tevékenységet az AQUILA szervezésében. A teológia, filozófia a kedvenc hobbijai közé tartozik. Egyéb írásai az **AQUILA Magazin**ban olvashatók.